MOHD AZHAR SAAD

lwn.

PP

MAHKAMAH RAYUAN, PUTRAJAYA
GOPAL SRI RAM HMR
ABDUL HAMID MOHAMAD HMR
ALAUDDIN MOHD SHERIFF HMR
[RAYUAN JENAYAH NO: K05-43-1994]
7 JULAI 2005

UNDANG-UNDANG JENAYAH: *Akta Dadah Berbahaya 1952 - Seksyen 39B(1)(a) - Mengedar "cannabis" - Rayuan terhadap sabitan dan hukuman - Sama ada ahli kimia telah menggunakan kaedah-kaedah yang betul bagi menentukan dadah tersebut adalah "cannabis" - Sama ada perayu berjaya menyangkal kedua-dua anggapan di bawah s. 37(d) dan (da) Akta Dadah Berbahaya 1952 - Sama ada perayu berjaya menimbulkan keraguan munasabah ke atas fakta-fakta asas yang dibuktikan oleh pendakwa - Akta Dadah Berbahaya 1952, ss. 2, 37(d), (da)*

PROSEDUR JENAYAH: *Rayuan - Sabitan dan hukuman, terhadap - Perayu didapati bersalah di bawah s. 39B(1)(a) Akta Dadah Berbahaya 1952 dan dihukum mati - Sama ada ahli kimia telah menggunakan kaedah-kaedah yang betul bagi menentukan dadah tersebut adalah "cannabis" - Sama ada perayu berjaya menyangkal kedua-dua anggapan di bawah s. 37(d) dan (da) Akta Dadah Berbahaya 1952 - Sama ada perayu berjaya menimbulkan keraguan munasabah ke atas fakta-fakta asas yang dibuktikan oleh pendakwa - Akta Dadah Berbahaya 1952, ss. 2, 37(d), (da)*

Ini adalah rayuan perayu terhadap sabitan dan hukuman setelah didapati bersalah di atas pertuduhan di bawah s. 39B(1)(a) Akta Dadah Berbahaya 1952 ('Akta') dan dikenakan hukuman mati mandatori oleh Mahkamah Tinggi. Perayu sedang memandu sebuah kereta apabila ditahan oleh polis yang selanjutnya membuat pemeriksaan ke atas badan perayu. Polis menjumpai dua bungkusan kertas akhbar Thailand yang mengandungi daun-daun tumbuhan di bahagian hadapan jaket yang dipakai oleh perayu. Setelah ditanya apakah barang yang dibawa oleh beliau, perayu, pada ketika itu dalam keadaan meggeletar, menjawab dia membawa ganja. Kemudian perayu telah ditahan dan barang-barang yang dijumpai itu telah dihantar ke Jabatan Kimia untuk dianalisa. Yang Arif Hakim berpuas hati tanpa keraguan munasabah bahawa terdapat suatu kes *prima facie* yang perlu dijawab oleh perayu. Perayu di dalam

pembelaannya menyatakan bahawa: (i) bahan yang didapati daripadanya itu dijumpai, bukan di dalam jaketnya, tetapi di bawah tempat duduk pemandu kereta; (ii) bahan tersebut bukanlah "cannabis" semata-mata tetapi adalah campuran daun-daun tembakau kering dengan daun-daun ganja kering; dan (iii) perayu bukanlah seorang pengedar tetapi seorang penagih dan bahan tersebut adalah hanya untuk kegunaannya sendiri sahaja. Perayu, di dalam rayuan ini, hanya menimbulkan satu perkara sahaja iaitu mengenai keterangan ahli kimia. Beliau mempertikaikan kaedah yang digunakan oleh ahli kimia semasa menimbang ganja tersebut.

Diputuskan (menolak rayuan dan mengekalkan sabitan dan hukuman oleh Mahkamah Tinggi)
Oleh Alauddin Mohd Sheriff HMR:

[1] Di dalam kes ini, mahkamah ini, seperti juga Yang Arif Hakim, berpuas hati bahawa ahli kimia telah menggunakan semua kaedah-kaedah yang perlu dan betul bagi menentukan bahawa dadah tersebut adalah "cannabis". (ms 732 c-d)

[2] Sungguhpun Yang Arif Hakim telah menggunakan kedua-dua anggapan s. 37(d) dan (da) Akta di akhir kes pendakwa, mahkamah ini berpendapat bahawa berdasarkan fakta-fakta kes ia tidak menjejaskan keputusannya kerana tanpa menggunakan anggapan-anggapan itu pun, kes pendakwa telah terbukti. Ini adalah kerana keterangan pendakwa jelas menunjukkan bahawa dadah berkenaan dijumpai di dalam jaket yang dipakai oleh perayu semasa beliau ditahan. Definasi "mengedar" (trafficking) seperti yang terdapat di s. 2 Akta adalah sangat luas dan merangkumi, antara lain, perbuatan "menyembunyi" (concealing) dan "membawa" (carrying). (ms 732 e-f)

[3] Menyentuh pembelaan perayu bahawa beliau adalah seorang penagih, Yang Arif Hakim menyatakan sekiranya itu sudah benar pasti perayu akan menunjukkan simptom-simptom ketagihannya. Tetapi, aneh sekali, perayu di dalam keterangannya tidak langsung menceritakan tentang penghisapan ganja pada hari dia ditangkap. Jika benar dia seorang penagih yang teruk tentu sekali simptom-simptom dapat dikesan oleh pegawai-pegawai polis termasuk pegawai penyiasat, tetapi tidak seorang pun saksi pendakwa semasa disoalbalas oleh pembela disarankan tentang fakta bahawa perayu adalah seorang penagih dadah. (ms 732 h-733 a)

[4] Beralih kepada pembelaan perayu mengenai jaketnya yang dikatakan tersangkut di penyandar kerusi pemandu dan bungkusan yang dijumpai pihak polis didapati di bawah kerusi pemandu dan bukan di dalam jaketnya, dan bungkusan berkenaan bukanlah mengandungi ganja tetapi

mengandungi campuran daun-daun ganja kering dan tembakau kering, Yang Arif Hakim menyatakan bahawa apa yang tidak memuaskan dengan pembelaan ini ialah semasa saksi-saksi pendakwa (termasuk ahli kimia) memberi keterangan, dakwaan-dakwaan ini tidak pernah disarankan kepada mereka. Malah, dakwaan-dakwaan tersebut merupakan dakwaan yang penting bagi pembela, cuma dibuat oleh perayu semasa disoalbalas oleh timbalan pendakwa raya. (ms 733 b-c)

[5] Pada keseluruhannya berdasarkan alasan-alasan yang telah diberikan oleh Yang Arif Hakim, mahkamah ini bersetuju bahawa perayu telah gagal untuk menyangkal anggapan-anggapan undang-undang (s. 37(d) dan (da)(iv) Akta) atas imbangan kebarangkalian atau sekurang-kurangnya telah gagal untuk menimbulkan keraguan munasabah ke atas fakta-fakta asas yang telah dibuktikan oleh pendakwa, bahawa dia mempunyai kawalan ke atas bungkusan yang mengandungi amaun ganja yang disebutkan dalam pertuduhan. (ms 733 e)

Kes-kes yang dirujuk:
Leong Boong Huat v. PP [1993] 3 MLJ 11 ***(dirujuk)***
Shukri Mohamad v. PP [1995] 3 CLJ 799 SC ***(dirujuk)***

Perundangan yang dirujuk:
Dangerous Drugs Act 1952, ss. 2, 37(d), (da)(vi), 39B(1)(a)

Bagi pihak perayu - T/n Mayandi & Panjaram
Bagi pihak responden - Peguam Kanan Persekutuan

Dilaporkan oleh Suresh Nathan

PENGHAKIMAN

Alauddin Mohd Sheriff HMR:
Perayu di dalam kes ini telah dihadapkan ke Mahkamah Tinggi Alor Setar atas satu pertuduhan di bawah s. 39B(1)(a) Akta Dadah Berbahaya 1952 yang berbunyi demikian:

> Bahawa kamu pada 6hb Julai 1993, jam lebih kurang 3.33 petang, di BASE A Unit Alat-Alat Pengesan, Komplek Imigresen Bukit Kayu Hitam, di dalam Daerah Kubang Pasu, di dalam Negeri Kedah Darul Aman, telah didapati di dalam milik kamu dadah berbahaya iaitu "Ganja" seberat 926.1 gram untuk tujuan diperedarkan. Oleh yang demikian kamu telah melakukan satu kesalahan di bawah seksyen 39B (1)(a) Akta Dadah Berbahaya 1952, dan boleh dihukum di bawah seksyen 39B (2) Akta yang sama.

Perayu didapati bersalah di atas pertuduhan tersebut di atas dan beliau disabitkan dan dikenakan hukuman mati mandatori oleh Mahkamah Tinggi Alor Setar.

Rayuan di hadapan mahkamah ini ialah terhadap sabitan dan hukuman.

Secara ringkas fakta kes adalah seperti berikut:

Pada 6hb Julai 1993 jam lebih kurang 3.33 petang, perayu yang pada ketika itu memandu sebuah kereta jenis Proton Saga berwarna kuning dengan nombor pendaftaran BCU 2519, datang dari arah sempadan Malaysia/Thailand telah ditahan oleh pengadu (PW 4) L/Kpl. Mohd. Jumberee yang sedang bertugas di Base A, Unit Alat-Alat Pengesan, Komplek Imigresen, Bukit Kayu Hitam.

Pemeriksaan pada bahagian dalam kereta telah dilakukan oleh pengadu (PW4) dan setelah itu, pengadu mengarahkan Perayu untuk keluar dari dalam keretanya dan membuka 'boot' belakang kereta. Sewaktu Perayu keluar dari kereta itu, PW4 telah ternampak sesuatu yang menggelembung pada jaket yang dipakai oleh perayu. Ini juga telah dilihat oleh PW8 (Kons. Tamilchelvan).

Pemeriksaan pada 'boot' belakang kereta itu hanya menemui peralatan bayi. Kemudian SP4 telah membuat pemeriksaan keatas badan perayu. SP4 merasai ada sesuatu di dalam jaket itu.

Hasil pemeriksaan badan ke atas perayu, dua bungkusan kertas akhbar Thailand yang mengandungi daun-daun tumbuhan telah dijumpai dari bahagian hadapan di dalam jaket yang dipakai oleh perayu. Setelah ditanya apakah barang yang dibawa oleh beliau, perayu menjawab dia membawa ganja. Pada ketika itu perayu berada dalam keadaan menggeletar.

Kemudian perayu telah ditahan dan barang-barang yang dijumpai itu telah dihantar ke Jabatan Kimia untuk dianalisa.

Di akhir kes pendakwa di Mahkamah Tinggi, setelah menghalusi dan menimbangkan keterangan saksi-saksi secara menyeluruh, terutama sekali keterangan saksi-sakti utama seperti SP1, SP2, SP4, SP5 dan SP8, serta dengan menilai kebolehpercayaan mereka, dan setelah melihat sendiri barang-barang eksibit yang dikemukakan ke Mahkamah dan dengan merujuk kepada anggapan-anggapan undang-undang di bawah s. 37(d) dan (da)(vi) Akta Dadah Berbahaya 1952, dan juga setelah menimbangkan hujah-hujah pihak pendakwa Yang Arif Hakim berpuashati tanpa keraguan munasabah bahawa terdapat suatu kes *prima facie* yang perlu dijawab oleh perayu.

Perayu di dalam pembelaannya menyatakan bahawa:

(a) bahan yang berupa daun-daun kering yang didapati daripadanya itu dijumpa oleh SP4, bukan di dalam jaketnya, tetapi di dalam kereta (BCU 2519 yang dipandu olehnya) di bawah tempat duduk pemandu;

(b) bahan dalam bungkusan-bungkusan itu bukanlah ganja (cannabis) semata-mata tetapi adalah campuran daun-daun tembakau kering dengan daun-daun ganja kering; dan

(c) ia bukanlah seorang pengedar tetapi seorang penagih; dan campuran daun-daun kering ganja-tembakau yang dijumpai daripadanya itu adalah hanya untuk kegunaannya sendiri sahaja.

Peguam perayu semasa berhujah di dalam rayuan ini hanya menimbulkan satu perkara sahaja iaitu mengenai keterangan Ahli Kimia. Beliau mempertikaikan kaedah yang digunakan oleh Ahli Kimia semasa menimbang ganja tersebut.

Di dalam kes ini adalah didapati bahawa Ahli Kimia telah menggunakan semua kaedah-kaedah yang perlu bagi menentukan bahawa dadah tersebut adalah cannabis.

Berdasarkan kepada kes-kes *Leong Boong Huat v. PP* [1993] 3 MLJ 11 dan *Shukri bin Mohamad v. PP* [1995] 3 CLJ 799 kami seperti juga Yang Arif Hakim, berpuas hati bahawa kaedah-kaedah yang digunapakai oleh Ahli Kimia bagi menentukan jenis dadah di dalam kes ini adalah betul.

Sungguhpun Yang Arif Hakim di dalam kes ini telah menggunakan kedua-dua anggapan 37(d) dan (da) di akhir kes pendakwa, kami berpendapat bahawa berdasarkan fakta-fakta kes ia tidak menjejaskan keputusannya kerana tanpa menggunakan anggapan-anggapan itu pun kes pendakwa telah terbukti. Ini adalah kerana keterangan pendakwa jelas menunjukkan bahawa dadah berkenaan dijumpai di dalam jaket yang dipakai oleh perayu semasa beliau ditahan.

Definasi ‘mengedar’ (trafficking) seperti yang terdapat di s. 2 Akta Dadah Berbahaya adalah sangat luas dan merangkumi, antara lain, perbuatan ‘menyembunyi’ (concealing) dan ‘membawa’ (carrying).

Setelah meneliti pembelaan perayu Yang Arif Hakim menyatakan bahawa beliau tidak dapat menerima pembelaannya dan telah memberi sebab-sebab mengapa beliau berpendapat demikian.

Menyentuh pembelaan perayu bahawa beliau adalah seorang penagih, Yang Arif Hakim menyatakan sekiranya itu benar sudah pasti perayu akan menunjukkan simptom-simptom ketagihannya. Tetapi, aneh sekali, perayu di dalam keterangannya tidak langsung menceritakan tentang penghisapan ganja pada hari dia ditangkap, baik semasa di rumah bapanya di Kota Sarang Semut atau semasa dalam perjalannnya ke Danok ataupun semasa di rumah kawannya di Danok. Jika benar dia seorang penagih yang teruk tentu sekali symptom-symptom penagihannya dapat dikesan oleh pegawai-pegawai polis termasuk

Pegawai Penyiasat. Tetapi tidak seorang pun saksi pendakwa semasa disoalbalas oleh pembela disarankan tentang fakta bahawa perayu adalah seorang penagih dadah.

Beralih kepada pembelaan perayu mengenai jaketnya yang dikatakan tersangkut di penyandar kerusi pemandu dan bungkusan yang dijumpai pihak polis didapati di bawah kerusi pemandu dan bukan di dalam jaketnya, dan bungkusan berkenaan bukanlah mengandungi ganja tetapi mengandungi campuran daun-daun ganja kering dan tembakau kering, Yang Arif Hakim di dalam penghakimannya menyatakan bahawa apa yang tidak memuaskan dengan pembelaan ini ialah semasa saksi-saksi pendakwa (termasuk Ahli Kimia – SP 1) memberi keterangan, dakwaan-dakwaan ini tidak pernah disarankan kepada mereka. Malah, dakwaan-dakwaan tersebut merupakan dakwaan yang penting bagi pembela, cuma dibuat oleh perayu semasa disoalbalas oleh Timbalan Pendakwa Raya.

Di dalam penghakimannya Yang Arif Hakim ada juga menyatakan bahawa terdapat beberapa aspek lain dari pembelaan perayu yang beliau dapati tidak konsisten dan tidak memuaskan. Setelah kami meneliti aspek-aspek tersebut kami bersetuju dengan pendapat Yang Arif Hakim.

Pada keseluruhannya berdasarkan alasan-alasan yang telah diberikan oleh Yang Arif Hakim kami bersetuju bahawa perayu telah gagal untuk menyangkal anggapan-anggapan undang-undang (s. 37(d) dan (da)(vi)) atas imbangan kebarangkalian atau sekurang-kurangnya telah gagal untuk menimbulkan keraguan munasabah ke atas fakta-fakta asas yang telah dibuktikan oleh pendakwa, bahawa dia mempunyai kawalan ke atas bungkusan yang mengandungi amaun ganja yang disebutkan dalam pertuduhan.

Justeru kami sebulat suara bersetuju bahawa rayuan ini ditolak. Sabitan dan hukuman oleh Mahkamah Tinggi dikekalkan.